

חולין פרק ב השוחט דף לח

כבש שנולד לעז, 'כי יולד' למעט יוצא נופן שאינו נולד דרך הרחם, 'שבעת ימים' למעט תוך ז' ימים ללידתו, 'תחת אמו' למעט יתום, אין הכוונה לכל בהמה שמתה אמה ואין הכוונה לבהמה שמתה אמה קודם הלידה משום שנחשב ליוצא דופן אלא למעט בהמה שאמה מתה מיד בגמר הלידה שפסולה לקרבן ומוכח שגם בשחיטה צריך שתהיה חיות לאחר סוף השחיטה.

בהמה מסוכנת שאינה עומדת על רגליה בזמן השחיטה צריך לראות שהיא מפרכסת ויש בה חיות, רשב"ג אמר שצריכה לפרכס ביד וברגל וכך פסק רב שאם הבהמה גועה או מטילה גללים או כשכשה באזנה שהם סימני חיות מובהקים נחשב לפירכוס וכשרה. חכמים אמרו במשנה שמספיק כשכוש בזנב או פשיטת יד או פשיטת רגל חוץ מיד בהמה דקה שאם הייתה כפופה ופשטה אין זה פרכוס אלא תוצאה של המיתה וכך פסק שמואל שבבהמה דקה צריך כיפוף של היד אבל רק פשיטה לא מועילה וכך פסק רבא והוסיף שבעוף מספיק שינענע את הכנף או הזנב. ר"ש אמר במשנה שמספיק לראות שניתז דם על צדדי בית השחיטה ומוכח שניתז הדם בחוזק ואינה מסוכנת. ר"מ אמר שבהמה שגועה בקול חלש אין זה נחשב לפרכוס, ר"י אמר שאם הטילה רעי סמוך לגופה ולא התיזה אין זה נחשב לפרכוס וכן כשכוש בזנב לא נחשב לפרכוס.

ר' נחמן בר יצחק אמר שבהמה כשרה אפילו אם פרכסה בתחילת השחיטה שהרי ר"ש מכשיר אם לאחר השחיטה מצאו שיש דם על כותלי בית השחיטה למרות שלא ידוע אם ניתז הדם בתחילת השחיטה או בסופה, ר' חסדא אמר שרק אם הבהמה פרכסה באמצע השחיטה כשרה אבל בתחילת השחיטה חוששים שמא יצאה נשמתה קודם גמר השחיטה, רבא אמר שכל בהמה שלא פרכסה לאחר השחיטה בידוע שיצאה נשמתה קודם גמר השחיטה ופסולה, שהרי למדו למעט בהמות שאינם כשרות לקרבן מהפסוק "שור או כשב או עז כי יולד והיה שבעת ימים תחת אמו ומיום השמיני והאלה ירצה לקרבן אשה לה" "שור או כשב' למעט כלאים, 'או עז' למעט בהמה שאינה נראית כמו המין שלה כגון